

Μέλπω Αξιώτη

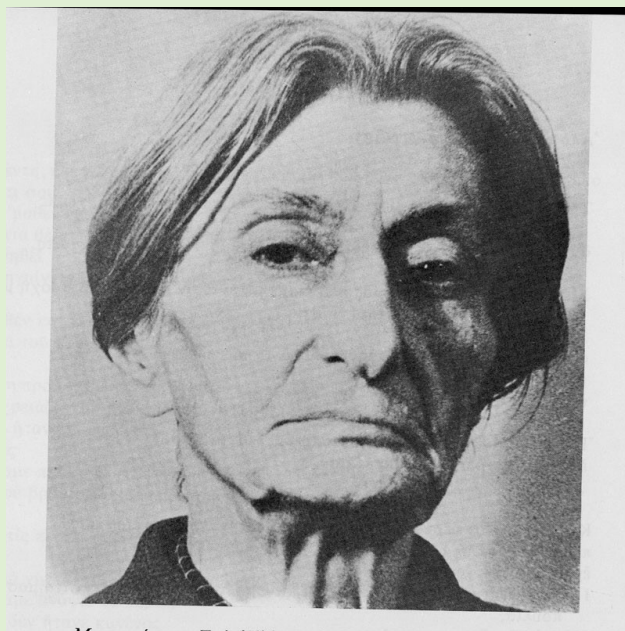
συγγραφέας

1905-1973

Η Μέλπω ήταν ένα πλούσιο και χαϊδεμένο παιδί. Είχε γεννηθεί στην Αθήνα, μα οι γονείς της χώρισαν νωρίς και την έστειλαν στη Μύκονο, να μείνει με τους παππούδες της. Εκείνοι τη μεγάλωσαν, εκείνοι την έκαναν πονόψυχη, να νοιάζεται τους άλλους. Η γιαγιά της έλεγε “εμείς έχουμε χρήματα, να λυπάσαι και πάντα να δίνεις σε όποιον δεν έχει”. Και κάποια μέρα η Μελτώ πέταξε από το μπαλκόνι του αρχοντικού “τα καλά κουταλάκια” για να τα μαζέψει “ο κουτσός ζητιάνος της γωνίας”.

Μπορεί η Μελτώ να είχε τα πάντα, όμως βασανιζόταν από μοναξιά. Έσπαζε τα παιχνίδια της γιατί δεν είχε με ποιόν να παίξει. Της έλειπε η μητέρα της. Κοιτούσε τις βαρκούλες κι έλεγε “στον γυρισμό, να μην ξεχάσετε να φέρετε πάλι πίσω τη μανούλα”. Της έλειπε και ο πατέρας της, ο συνθέτης Γιώργος Αξιώτης. Όταν την έστειλαν να σπουδάσει στη Σχολή Ουρσουλινών της Τήνου, τα γράμματα του ήταν η μόνη παρηγοριά. “Έχει ομορφιές ο κόσμος γύρω μας, πρέπει κανείς να τις καταλαβαίνει” της έγραφε ο πατέρας της, που της εμφύσησε από νωρίς την αγάπη για τα γράμματα.

Η Μέλπω έγινε συγγραφέας. Ακόμα και τον καιρό της Κατοχής, όταν ρίχτηκε με όλες της τις δυνάμεις στον αγώνα κατά των Γερμανών κατακτητών, δεν σταμάτησε να γράφει και να μεταφράζει. Ακόμα κι όταν βρέθηκε με μια βαλίτσα στο χέρι, μακριά από την Ελλάδα για πολιτικούς λόγους, πότε στο Παρίσι, πότε στην Μόσχα, πότε στη Βαρσοβία, πότε στο ανατολικό Βερολίνο, δεν άφησε την πένα από το χέρι της. Τα βιβλία της ήταν εντελώς ξεχωριστά. Δεν έμοιαζε με κανέναν και κανείς δεν μπόρεσε να τη μιμηθεί.

Νίκος Χ.